

απ' αυτό το καλό νερό και θα καλούμε να πιούνε κι οι άλλοι Έλληνες, που τους ξεραίνει ο λίβας της ξενομανίας. Να πιούνε και να δροσιστούνε από το νερό που βγαίνει από την πέτρα, από το καλό και τ' αθάνατο νερό μας, από το «ὔδωρ τὸ ζῶν».

Ποιο είναι το «τρελό νερό» που ήπιαν και δεν έχουν τη δύ-

ναμη να συνέλθουν; Είναι το νερό της προδοσίας, το οποίο έχουν πει μέσα στο διάβα της ιστορίας της πατρίδας μας πολλοί.

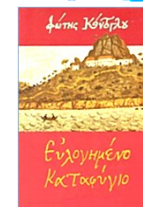
Άραγε, εμείς που δεν ήπιαμε το τρελό νερό που έχουνε πει οι σημερινοί άνθρωποι, και γι' αυτό μας έχουνε για τρελούς, άραγε θα βαστάξουμε ή θα πιούμε κι εμείς στο τέλος, να τρε-

λαθούμε, για να μπορούμε να συνεννοηθούμε με τους άλλους τρελούς, μέσα σε τούτο το φρενοκομείο του σημερινού πολιτισμού;

Το τρελό νερό

Το τρελό νερό Το τρελό νερό Το τρελό νερό

Φώτη Κόντογλου: «Ευλογημένο Καταφύγιο»

Μια φορά ήτανε ένας σουλτάνος καλός και δίκαιος κι ήτανε και αστρολόγος.

Μια μέρα ο βεζίρης λέγει του σουλτάνου πως είδε κάποια σημάδια στον ουρανό, πως θα βρέξει στον κόσμο ένα τρελό νερό και πως όποιος το πει αυτό το νερό θα τρελαίνεται και πως όλοι οι άνθρωποι

που ζούνε στην επικράτειά τους θα το πιούνε και θα χάσουνε τα λογικά τους και δεν θα νιώθουνε πια τίποτα, μήτε τι είναι σωστό και τι ψεύτικο, μήτε τι είναι καλό και τι είναι κακό, μήτε τι είναι νόστιμο και τι είναι άνοστο, μήτε τι είναι δίκιο και τι είναι άδικο.

Σαν τ' άκουσε αυτά τα λόγια, ο σουλτάνος γυρίζει και λέγει στον βεζίρη:

— Αφού θα τρελαθεί όλος ο κόσμος, πρέπει να κοιτάξουμε να μην τρελαθούμε κι εμείς, γιατί αλλιώς πώς θα τους κρίνουμε με δικαιοσύνη;

Του λέγει ο βεζίρης πως ο λόγος του είναι σωστός και πως θα 'πρεπε να προστάξει να μαζέψουνε από το καλό νερό που πίνανε και να το φυλάξουνε μέσα στις στέρνες, για να μην πίνουνε από το χαλασμένο και κρίνουνε παλαβά κι άδικα μα δίκαια, όπως έχουνε χρέος. Έτσι κι έγινε.

Σε λίγο καιρό έβρεξε στ' αλήθεια και το νερό ήτανε νερό τρελό και τρελαθήκανε όλοι οι άνθρωποι και δεν γνωρίζανε οι καημένοι τι τους γίνεται κι είχανε το ψεύτικο για αληθινό, το κακό για καλό, το άδικο για δίκαιο. Μα ο σουλτάνος κι ο βεζίρης

πίνανε από το καλό νερό που είχανε φυλαγμένο και δεν τρελαθήκανε, αλλά κρίνανε τον κόσμο με δικαιοσύνη. Μα ο κόσμος τα 'βλεπε ανάποδα και δεν ήταν ευχαριστημένος

από την κρίση του σουλτάνου και του βεζίρη και φωνάζανε πως τους αδικούνε και κοντεύανε να σηκώσουν επανάσταση!

Μετά καιρό σαν είδανε κι αποείδανε, ο σουλτάνος κι ο βεζίρης χάσανε το κουράγιο τους και λέγει ο σουλτάνος στον βεζίρη:

— Τούτοι οι φουκαράδες αληθινά χάσανε τα φρένα τους και

τα βλέπουνε όλα ανάποδα κι όπως πάμε μπορεί και να μας σκοτώσουνε, επειδή θέλουμε να τους κρίνουμε με δικαιοσύνη για να ευτυχήσουνε. Το λοιπόν, βεζίρη αφέντη, άντε να χύσουμε το

καλό νερό από τις στέρνες και να πιάσουμε να πίνουμε κι εμείς από το τρελό νερό, για να γίνουμε σαν κι αυτούς και τότε θα μας καταλαβαίνουνε και θα μας αγαπάνε.

Έτσι κι έγινε. Ήπιανε κι αυτοί από το παλαβό νερό και τρελαθήκανε και κρίνανε τρελά και άδικα κι ο κόσμος απόμεινε ευχαριστημένος και πολυχρονίζανε τον σουλτάνο.

Θαρρώ πως κάτι παρόμοιο γίνεται και σήμερα στον τόπο μας. Εμείς όμως δε θα χύσουμε το λίγο νερό που είναι ακόμα φυλαγμένο μέσα στη στέρνα της παράδοσης. Μα θα πίνουμε